

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 października 2021 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu w sprawie o sygn. I C 771/20 z powództwa M. S. przeciwko(...) z siedzibą w W. o zapłatę w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.011,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 września 2018 r. do dnia zapłaty, w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zaś w punkcie 3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.007 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sporządzenie uzasadnienia wyroku okazało się niemożliwe i Prezes Sądu Rejonowego w Grudziądzu zawiadomił o tym pozwanego w trybie art. 331 § 4 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła strona pozwana, zaskarżając wyrok częściowo, tj. punkt 1. i 3. oraz wnosząc o ich zmianę, poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych z uwzględnieniem stosunkowego wyniku sprawy, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Ponadto skarżący wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty; ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (k. 138 – 141v akt).

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji pozwanego w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych (k. 156 – 162 akt).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 17 sierpnia 2018r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód osobowy marki F. nr rej. (...) stanowiący własność G. i J. K.. Sprawca szkody był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany dokonał wypłaty odszkodowania w kwocie 3950,17zł (okoliczności bezsporne).

Uszkodzony samochód został naprawiony w warsztacie w G.. Pozwany nie oferował naprawy w warsztacie partnerskim. Poniesione koszty naprawy były wyższe niż suma określona w kosztorysie sporządzonym przez pozwanego. Po dokonanej naprawie samochód został sprzedany. Przed zaistniałym zdarzeniem samochód nie był naprawiany. /dowód: zeznania świadka G. K. – k. 78 – 79 akt, zeznania świadka J. K. – k. 83B – 83C akt/

Koszt naprawy samochodu w związku z zaistniałą szkodą wynosi 7962zł. Wyliczenie uwzględnia koszt części oryginalnych oznaczonych symbolem O, a nie uwzględnia kosztu części oznaczonych symbolem Q, albowiem w zakresie elementów zakwalifikowanych do wymiany części oznaczone symbolem Q nie były oferowane. /dowód: opinia biegłego P. L. – k. 98 – 110 akt/

W dniu 15 listopada 2018r. G. i J. K. dokonali cesji należnego im odszkodowania w związku z uszkodzeniem wyżej wymienionego pojazdu na rzecz powoda. /dowód: umowa cesji praw – k. 14 akt/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 331 § 4 k.p.c., należy wskazać, że naruszenie tego przepisu, co do zasady, nie może być przedmiotem zarzutu apelacyjnego. Zdaniem Sądu Okręgowego, przedmiotem postępowania apelacyjnego nie może być ocena działania prezesa sądu, a więc ocena tego, czy zasadnym było uznanie przez niego braku możliwości

sporządzenia uzasadnienia orzeczenia. Nadto należy stwierdzić, że niniejsza sprawa bez wątpienia nie była sprawą skomplikowaną pod względem faktycznym i prawnym. Wręcz przeciwnie, niniejsza sprawa jest typową sprawą odszkodowawczą. Podkreślić również należy, że Sąd II instancji, kontrolując prawidłowość zaskarżonego orzeczenia, pełni również funkcję sądu merytorycznego, który w zasadzie może rozpoznać sprawę od początku, uzupełnić materiał dowodowy lub powtórzyć już przeprowadzone dowody. Tym samym możliwym było dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia, pomimo braku jego uzasadnienia.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. pominął wnioski dowodowe złożone przez apelującego, które w ocenie Sądu zmierzały w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu Okręgowego, zgromadzony do tej pory materiał dowodowy był wystarczający do procedowania i pozwalał na dokonanie ustaleń faktycznych zgodnych z zasadą prawdy obiektywnej. Wskazani we wniosku dowodowym świadkowie zostali bowiem już przesłuchani przez Sąd Rejonowy w formie pisemnej. Sąd Okręgowy zeznania tych świadków uznaje za wiarygodne. Tym samym wniosek o ponowne przeprowadzenie dowodu z zeznań tych świadków należało uznać za zmierzający do przedłużenia postępowania. Z powyższych względów za niezasadne należało również uznać zarzuty apelacji w zakresie odnoszącym się do zeznań tych świadków.

Opinia biegłego P. L. pozwoliła ustalić wysokość szkody. Zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą sąd w sprawie, do której rozstrzygnięcia wymagane są wiadomości specjalne nie może wydać rozstrzygnięcia wbrew wnioskowi wpływającym z opinii uznanej przez sąd za rzetelną i fachową. Sąd Najwyższy stwierdził, iż z przyjmowanej powszechnie zasady, iż sąd jest najwyższym biegłym, nie można wyprowadzać wniosku, że może biegłego zastępować, a to oznacza, że jeżeli do poczynienia ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości specjalne, sąd nie może dokonywać ich sam, nawet gdyby miał w tej dziedzinie odpowiednie kwalifikacje merytoryczne; posiadanie takich kompetencji ułatwia jedynie ocenę opinii biegłego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2006 r., sygn. I CSK 166/06, LEX nr 209297).

W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowa opinia biegłego w całym swoim zakresie była rzetelna oraz zawierała pełne, kompleksowe, fachowe i rzeczowe ustosunkowanie się do postawionej tezy dowodowej. Przedstawione przez biegłego wnioski są jasne, stanowcze i logiczne i tym samym nie budzą wątpliwości również Sądu Okręgowego. Skarżący nie wykazał zatem takich okoliczności, które dyskwalifikowałyby opinię wydaną przez biegłego. Ponadto zarzuty w tym zakresie były bezzasadne także z tego powodu, że pełnomocnik pozwanego nie kwestionował tej opinii na etapie postępowania przed Sądem I instancji. Tym samym zarzuty kwestionujące sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego należy uznać za spóźnione.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych przyjmuje się, iż roszczenie o świadczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, a wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń od ubezpieczyciela i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (tak SN w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88; LEX nr 8894). Sąd Najwyższy w powołanym wyroku skrytykował jednocześnie uzależnianie wypłaty należności od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów wskazując, iż „sytuacja poszkodowanego uprawnionego do świadczeń od PZU nie powinna być w tym zakresie mniej korzystna niż poszkodowanego dochodzącego naprawienia szkody przez przywrócenie etapu poprzedniego bezpośrednio od sprawcy. W tym ostatnim wypadku - jeżeli sprawca sam szkody nie naprawi - poszkodowany uprawniony jest do wykonania zastępczego i otrzymania niezbędnej na ten cel sumy. Sumę taką przyznaje się na podstawie przewidywanych a nie poniesionych kosztów naprawy. Ponieważ - jak wyjaśniono wyżej - naprawienia szkody przez przywrócenie stanu poprzedniego rzeczy można od PZU żądać tylko w formie pieniężnej - jako kosztów tego przywrócenia - odpowiednia kwota winna być przyznana niezależnie od tego, czy naprawy dokonano”. Co więcej „zakładając zresztą dopuszczalność przyznawania kosztów naprawy przed jej dokonaniem i bez potrzeby rozliczenia

się z nich po wykonaniu naprawy - byłoby w sposób nieuzasadniony krzywdzące poszkodowanego stosowanie innych kryteriów rozliczeń tylko dlatego, że wykazując staranność i dysponując środkami finansowymi dokonał usunięcia uszkodzeń przed uzyskaniem omawianego odszkodowania. Powyższe znajduje potwierdzenie również w nowszym orzecznictwie. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06; OSNC 2007/10/144) potwierdzając dotychczasową linię orzeczniczą wskazał, „iż dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia. Fakt naprawienia rzeczy (samochodu) nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania ubezpieczeniowego, ponieważ wysokość ta powinna odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc - kosztem przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. (...).

W świetle powyższego bezzasadne są zarzuty apelacji i powołana dla ich poparcia argumentacja, zgodnie z którą wysokość należnego odszkodowania jest uzależniona od poniesionych kosztów naprawy pojazdu. Nie ma znaczenia, czy poszkodowani naprawili uszkodzony w przedmiotowej kolizji samochód, gdyż obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela pojawia się już z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić. Koszty takiej naprawy zostały przez biegłego wycenione na kwotę 7.962 zł. Po pomniejszeniu o odszkodowanie już wypłacone (3.950,17 zł), zasądzone od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.011,83 zł.

W konsekwencji apelacja pozwanego jako niezasadna podlegała oddaleniu, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. w pkt I. wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w pkt II. wyroku zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zasadą odpowiedzialności stron za wynik postępowania, obciążając pozwanego kosztami zastępstwa procesowego strony powodowej w postępowaniu apelacyjnym, których wysokość ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265).